

Laura Grigule

Piecpadsmit Pantu Poēma Par Pandēmiju

Kā parasta skolniece rītos
Pirms gada es devos uz skolu,
Kur rakstīju zīmītes stundās
Un nodevu draugiem zem sola.

Reti bija tie mirkli,
Kad mocījās garlaicībā,
Nenojautu, ka martā
Beigsies šī bezrūpība.

Līdz piepeši vakarā kādā
Mūs pāršalca piepeša ziņa-
Pasaulē izsludināta
Globālā pandēmija.

Jāvalkā maskas, jāpaliek mājās-
Pag, vai tas ir kāds joks?!
Vai dzīve būs mums kā filmās
Par apokaliptisko?

Vecmammu, kas riska grupā,
Apciemot nedrīkstēju,
Vien nervozi apspriest vīrusu
Un domās kopā dzert tēju.

Korona, korona-
Kas tas par zvēru?
Vai tad mums trūka
Slimību, sēru?

Man gribējās raudāt no bailēm
Jo bīstamāk kļuva ik dienu
Pat veikalā ieiet droši
Nevarēja pēc piena.

Nācās pie miglā tītas
Ikdienas pielāgoties,
Mācīties sakopot spēkus
Un, galvenais- nepadoties.

Kopš otrais vilnis mums pāri
Šalko nu jau pusgadu,
Man bija jāapgūst daudz-
Kā veiksmīgi apgriezt sev matus,

Kā sameklēt izklaidi
Vien četrās sienās,
Ar ģimeni sadzīvot
Istabā vienā,

Kā gatavot; lāpīt
Un pāršūt sev drēbes,
Kā radoši izpausties
Mājsēdē.

Nu manus jaunības gadus
Var iedalīt pirms un pēc
Reiz smējos es starpbrīžos klasē,
Nu klusēju distancē.

Trūkst skolotāju un draugu,
Kaut Whatsappā grupas čats.
Zoom un cilvēcis apskāviens
Tomēr nav viens un tas pats.

Pat negribas svinības, teātrus,
Var iztikt arī bez dejām,
Svarīgi- nepārtraukt smaidīt,
Pat, ja ir maskas uz sejām!

Gan nāks reiz labāki laiki
Un nākotne skaidrāka kļūs
Sanāksim kopā un divi
Metri nenošķirs mūs.